

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในบรรดาศิลปะทั้งหลายทั้งปวงที่แสดงออกถึงสัญลักษณ์ของชาติ และเป็นสิ่งที่สามารถบ่งชี้ความเป็นมาของประวัติศาสตร์ได้อย่างดีเยี่ยม นั้น “นาฏศิลป์” นับว่าเป็นศิลปะที่โดดเด่นที่สุดที่สามารถแสดงออกได้โดยตัวเองทั้งในลักษณะที่เข้มแข็งและอ่อนโยน นาฏศิลป์ถือว่าเป็นภาษาสากลเช่นเดียวกับดนตรี แต่ดีกว่าตรงที่ให้เห็นด้วยตาซึ่งทำความเข้าใจได้ทันที อีกทั้งมีความแนบเนียนกว่าภาษาทั่วไปตรงที่มีความละมุนละไมกว่า (เรณู โกศินานนท์, 2527, หน้า 2) นอกจากนี้ นาฏศิลป์ไทยถือเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่สำคัญยิ่ง เป็นที่รู้จักกันดีในรูปแบบของการแสดงที่มีลีลาอันอ่อนช้อยงดงาม บ่งบอกถึงความประณีตรักสวยรักงาม ผ่องด้วยจินตนาการและศิลปะอันละเอียดอ่อนของคนไทย แสดงถึงความเป็นอารยธรรมที่เจริญรุ่งเรือง และความมั่นคงของชาติที่ได้สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณกาล

ความสำคัญของนาฏศิลป์ นอกจากจะมีคุณค่าทางด้านศิลปะและแสดงถึงความเป็นอารยธรรมที่เจริญรุ่งเรืองแล้ว นาฏศิลป์ยังมีประโยชน์ต่อผู้ที่ได้ศึกษาเรียนรู้ เพราะเป็นกิจกรรมที่สามารถเสริมสร้างผู้เรียนให้มีวินัยในตนเอง รู้จักระเบียบในการแสดงออกร่วมกับผู้อื่น มีสมาธิ มีความพยายามอดทนในการฝึกซ้อม มีความรับผิดชอบต่อผลงาน รู้จักความไพเราะของเสียงเพลงและการแสดง เสริมสร้างความรู้ ความสามารถในการวิจารณ์และตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผล ช่วยให้ใช้เวลาว่างในทางที่เป็นประโยชน์ ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และจินตนาการ ที่สำคัญคือ ช่วยให้เด็กได้รู้คุณค่าของดนตรีและนาฏศิลป์ รู้คุณค่าของศิลปวัฒนธรรมประจำชาติและเข้าใจศิลปะของชาติอื่นๆ (อรรชรอน บรรจงศิลป์และอาภรณ์ มนตรีศาสตร์, 2527, หน้า 460-461)

การจัดการศึกษาตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จึงได้กำหนดให้ดนตรีและนาฏศิลป์ เป็นวชิรศึกษาแขนงหนึ่งในกลุ่มส่งเสริมลักษณะนิสัย

โดยมุ่งเน้นการพัฒนา สร้างเสริมลักษณะนิสัย ค่านิยม เจตคติ และพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่การมีบุคลิกภาพที่ดี (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2534 หน้า 37) โครงสร้างของหลักสูตรได้กำหนดเนื้อหากิจกรรมดนตรีและนาฏศิลป์ไว้ 3 กิจกรรมคือ 1) กิจกรรมเน้นจังหวะ 2) กิจกรรมเน้นการฟังและการร้องเพลง 3) กิจกรรมนาฏศิลป์ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2534, หน้า 31) กิจกรรมนาฏศิลป์ จัดเป็นกิจกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะเป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียน ให้สามารถแสดงออกให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วยท่าทางลีลาตามแบบแผนนาฏศิลป์ไทย ซึ่งจะค่อยๆ พื้นฐานไปทีละน้อยจนถึงการแสดงที่เป็นชุด (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2525, หน้า 141-156) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้องเน้นภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎีเพื่อให้เด็กได้มีประสบการณ์ การปฏิบัติจะช่วยให้เด็กเรียนด้วยความสนุกสนานและภูมิใจในความสำเร็จของตนเองและผู้อื่น การสอนโดยการใช้การบอกให้ทำอย่างเดียวจะเกิดผลได้ยาก จำเป็นต้องมีการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจึงจะทำให้เกิดความเข้าใจได้ดี

การเรียนการสอนตามปกติทั่วไป พบว่า ในห้องเรียนหนึ่ง ๆ จะประกอบด้วยนักเรียน 3 กลุ่ม คือ นักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน ซึ่งมักจะประสบปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความแตกต่างกันในการเรียน คือ นักเรียนที่เรียนเก่งและนักเรียนที่เรียนอ่อน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล คือ จัดการเรียนการสอนโดยยึดตัวครูเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นเมื่อพิจารณากิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์จึงปรากฏว่าครูส่วนใหญ่ใช้การสอนแบบสาริตประกอบการบรรยาย เป็นการสอนโดยใช้ครูเป็นศูนย์กลาง ซึ่งการเรียนการสอนก็มักจะประสบกับปัญหาเช่นเดียวกัน นั่นคือนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านนาฏศิลป์สูง (เด็กเก่ง) และนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ต่ำ (เด็กอ่อน) ปะปนกันอยู่ในหนึ่งห้องเรียน เมื่อครูผู้สอนยังยึดการสอนเพียงรูปแบบเดียวอยู่ จึงไม่สามารถสนองตอบความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนได้ สอดคล้องกับ ศรียา และ ประภัสสร นิยมธรรม (2525, หน้า 3) ได้กล่าวว่า เด็กแต่ละคนย่อมมีความสามารถต่างกัน ดังนั้นการที่ครูจะใช้วิธีการสอนนักเรียนทุกคนให้เหมือนกันหมด ประหนึ่งว่านักเรียนทุกคนมีความรู้ความสามารถระดับเดียวกัน มีความรู้สึกนึกคิดในการทำงานเหมือนกัน จึงเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง ผลการสอนเช่นนั้นก่อให้เกิดความล้มเหลวทางการเรียนแก่เด็กมามาก การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวจึงส่งผลกระทบต่อผู้เรียนหลายประการ ได้แก่

การที่เด็กมีความรู้ความสามารถต่างกัน เด็กที่มีความสามารถสูงย่อมจะเกิดการรับรู้ได้ง่าย สามารถปฏิบัติทำได้อย่างถูกต้องและมีความคล่องแคล่ว ส่วนเด็กที่มีความสามารถต่ำมักจะเกิดการรับรู้ได้ช้า เรียนตามเพื่อนไม่ทัน จึงเกิดการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่เรียนเก่งกับนักเรียนที่เรียนอ่อน เด็กที่เรียนอ่อนกลุ่มนี้จึงควรได้รับความสนใจจากครูเป็นพิเศษ โดยอาจจะใช้วิธีการสอนซ่อมเสริมเพื่อช่วยให้สามารถเรียนได้ทันเพื่อน หรือให้สามารถมีความรู้ความสามารถตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งมีความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างยิ่ง แต่ในทางปฏิบัติแล้วการสอนซ่อมเสริมมักจะสร้างความยุ่งยากให้แก่ครูผู้สอนเป็นอย่างมาก เพราะตามหลักการแล้วต้องซ่อมเสริมผู้เรียนที่เรียนไม่ผ่านเป็นบางวัตถุประสงค์ของแต่ละเนื้อหา ในการจัดการสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มนั้นทำได้ยากมากเพราะครูผู้สอนระดับประถมศึกษาต้องรับภาระการสอนผู้เรียนจำนวนมาก การดูแลเอาใจใส่ผู้เรียนเป็นรายบุคคลย่อมทำได้ไม่ทั่วถึง ครูต้องสอนทุกวิชาทำให้ครูต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเตรียมการสอนหรือต้องมีภาระรับผิดชอบงานอื่น ๆ ภายในโรงเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องใช้เทคนิควิธีการสอนซ่อมเสริม หลาย ๆ อย่างให้เหมาะสมกับเนื้อหาและสอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียน ซึ่งเป็นภาระกิจอันสำคัญยิ่งของครูที่จะส่งเสริม ชี้แนะผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้จนสามารถบรรลุตามจุดหมายของหลักสูตรทุกคน

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนซ่อมเสริมจากเอกสารและตำราต่าง ๆ พบว่าครูสามารถเลือกวิธีการสอนซ่อมเสริมหลายรูปแบบโดยพิจารณาให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการสอน และสอดคล้องกับสภาพปัญหาของผู้เรียน เช่น การสอนเป็นรายบุคคล การให้นักเรียนช่วยสอนกันเอง การสอนเป็นกลุ่มย่อย การใช้แบบเรียนสำเร็จรูป การให้งานเพิ่มเติม การให้อ่านหนังสือประกอบ การใช้เครื่องมือโสตทัศนศึกษา การสอนซ้ำ และการให้เด็กเล่นเกม (สุรัชย์ ขวัญเมือง, 2522, หน้า 184) การใช้วิธีการสอนซ่อมเสริมโดยใช้เครื่องมือทางโสตทัศนศึกษา เป็นแนวทางหนึ่งซึ่งผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำมาใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาในการเรียนการสอนนาฏศิลป์ให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกเหนือจากตัวครูผู้สอนเพียงอย่างเดียว ซึ่งสื่อหรือเทคโนโลยีการสอนที่เหมาะสมสำหรับลักษณะเนื้อหาในการเรียนการสอนนาฏศิลป์ควรมีลักษณะที่สามารถทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลีลาท่าทำ การเคลื่อนไหวอวัยวะต่างๆ อย่างเป็นขั้นตอน และวิธีการปฏิบัติที่ต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะและเรียนรู้อย่างถูกต้อง เนื่องด้วยเนื้อหากิจกรรมนาฏศิลป์เป็นเรื่องเกี่ยวกับทักษะการปฏิบัติ เมื่อศึกษาถึงประสิทธิภาพและคุณลักษณะของสื่อหลาย ๆ ชนิดแล้วเห็นว่า เทปวิดีโอ

มีคุณลักษณะที่เหมาะสม เนื่องจากสามารถจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นระบบขั้นตอน ทั้งนี้ เพราะเทปวีดิทัศน์ได้มีการวางแผนการผลิตโดยศึกษาข้อมูลและขั้นตอนมาเป็นอย่างดี สามารถที่จะนำไปใช้ในการฝึกทักษะ และใช้ประกอบการเรียนการสอนของครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วิชัย โจนานนท์, 2535, หน้า 4) นอกจากนี้เทปวีดิทัศน์ยังมีความสมบัติอีกหลายประการ กล่าวคือ สามารถจะทำให้ผู้เรียนมองเห็นทั้งภาพและได้ยินเสียงในเวลาเดียวกันเหมือนกับได้ฝึกปฏิบัติกับผู้สอนโดยตรง ประกอบกับเทคนิคในการถ่ายทำและลักษณะที่ดีอื่น ๆ อีกได้แก่ การถ่ายภาพระยะใกล้ ทำให้มองเห็นวิธีการปฏิบัติได้ชัดเจนหรือจะดูภาพรวมทั้งหมดก็ได้ ทำให้ภาพเคลื่อนไหวเป็นปกติธรรมดา การหยุดภาพนิ่ง หรือจะทำให้ภาพเคลื่อนไหวเร็วหรือช้าได้ อาจจะย่นดูภาพซ้ำเพื่อฝึกหัดได้ตามความต้องการของผู้เรียน คุณลักษณะที่ดีดังกล่าวนี้ จึงทำให้เทปวีดิทัศน์มีความเหมาะสมเป็นอย่างยิ่งในการนำมาใช้ในการสอนซ่อมเสริมได้เป็นอย่างดี ตัวอย่างงานวิจัยทางการศึกษาเกี่ยวกับการนำเทปวีดิทัศน์มาใช้ในการสอนซ่อมเสริมที่ผ่านมามีได้แก่ งานวิจัยของ ธาวิณี วีระสกุลรัตน์ (2528) ได้ศึกษาการใช้วีดิโอเทปเพื่อการสอนซ่อมเสริม วิชาวิทยาศาสตร์กายภาพชีวภาพ เรื่อง “รังสีที่มองไม่เห็น” ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนภายหลังการสอนซ่อมเสริมสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับ กิตติมา ภิงคะสาร (2537) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้วีดิทัศน์กับเอกสารสิ่งพิมพ์ในการสอนเสริม เพื่อให้เกิดความตระหนักต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเสริมโดยวีดิทัศน์มีความตระหนักต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเสริมโดยเอกสารสิ่งพิมพ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้นแสดงให้เห็นว่าการใช้เทปวีดิทัศน์ในการสอนซ่อมเสริมทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นจริง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงคิดที่จะใช้วิธีการสอนโดยนำเทปวีดิทัศน์มาใช้ในการสอนซ่อมเสริมเนื้อหากิจกรรมนาฏศิลป์ครั้งนี้ ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่ง และคิดว่านอกจากวิธีการใช้สื่อการสอนเข้ามาช่วยในการสอนซ่อมเสริมแล้ว การใช้วิธีให้นักเรียนช่วยสอนกันเองก็น่าจะเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการใช้สอนซ่อมเสริมกิจกรรมนาฏศิลป์ โดยการให้นักเรียนที่เรียนเก่งหรือมีความสามารถทางด้านนาฏศิลป์สูงช่วยสอนนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือมีความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ต่ำ ด้วยวิธีการช่วยสอนแบบตัวต่อตัวหรือกลุ่มย่อย เนื่องด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้เข้าใจง่ายขึ้น เพราะนักเรียนสามารถจะสื่อสารให้เข้าใจกัน

ได้ดีและส่งเสริมการแสดงออกและการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน และทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนนักเรียนด้วยกัน รวมทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนผู้ช่วยสอนให้มีความสนใจและเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ สุพร จวีศักดิ์ (2531, หน้า 70) ที่ได้กล่าวว่า มนุษย์แต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันออกไป หากนำความสามารถพิเศษของแต่ละคนมาใช้ในการดำเนินงานในกลุ่มและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ก็ย่อมจะให้ผลดีต่อประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกัน นอกจากนี้ สุรัชย์ ขวัญเมือง (2522, หน้า 184) และวสันต์ อดิศักดิ์ (2525, หน้า 26) ยังได้ให้ความเห็นที่คล้ายคลึงกันเกี่ยวกับผลดีของการสอนที่อาศัยความร่วมมือเป็นกลุ่มว่า เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน นักเรียนได้ช่วยแก้ปัญหาซึ่งกันและกัน มีความร่วมมือกัน ไม่ทำให้รู้สึกว่ามีปมด้อยหรือปมเด่น รวมไปถึงการสร้างเชื่อมั่นในตนเองได้เป็นอย่างดี

เมื่อพิจารณาคุณลักษณะของวิธีการสอนซ่อมเสริมทั้ง 2 รูปแบบดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นแนวทางที่สามารถช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์ได้ จึงได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม 2 รูปแบบ เพื่อนำผลการศึกษาไปสู่การพิจารณาเลือกใช้แนวทางที่เหมาะสมต่อไป ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาหลักสูตรเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยเลือกกิจกรรมนาฏศิลป์ เรื่อง ฟ้อนเงี้ยว เนื่องจากผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทดลองกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งอยู่ในภาคเหนือของประเทศไทย ดังนั้น ฟ้อนเงี้ยวจึงเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น เนื่องด้วยเป็นการแสดงพื้นเมืองของชนเผ่าหนึ่งในภาคเหนือ ซึ่งมีลีลาท่ารำและการเคลื่อนไหวที่สอดคล้องกับเนื้อร้องที่ใช้ภาษาพื้นเมืองประกอบจังหวะที่สนุกสนาน โดยผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะช่วยแก้ไขสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้ อันนำไปสู่การพัฒนาการเรียนการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์ให้เกิดประสิทธิผลยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริม 2 รูปแบบ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนบ้านแม่ต๋อม สังกัดสำนักงานประถมศึกษาอำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 48 คน
2. เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นเนื้อหากลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วิชาดนตรีและนาฏศิลป์ ในส่วนกิจกรรมนาฏศิลป์ เรื่อง ฟ้อนเงี้ยว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมนาฏศิลป์ หมายถึง เนื้อหาการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ดนตรีและนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง ฟ้อนเงี้ยว
2. วิธีสอนซ่อมเสริม หมายถึง การสอนเพื่อช่วยนักเรียนที่เรียนช้า มีความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ต่ำ หรือไม่ผ่านวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้โอกาสได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่บกพร่องให้เข้าใจและสามารถปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้นจนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ โดยการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดรูปแบบการสอนซ่อมเสริม 2 รูปแบบ คือ
 - 2.1 วิธีสอนซ่อมเสริมด้วยเทปวีดิทัศน์ หมายถึง การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และมีกปฏิบัติท่ารำที่ตนเองยังบกพร่องจากเทปวีดิทัศน์ ทั้งนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเรียนด้วยตนเองหรือเป็นกลุ่มได้ตามความสนใจ ในระยะเวลาที่ต้องการ
 - 2.2 วิธีสอนซ่อมเสริมแบบนักเรียนช่วยสอนกันเอง หมายถึง การให้นักเรียนที่เรียนเก่งหรือมีความสามารถทางด้านนาฏศิลป์สูง ช่วยสอนนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือมีความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ต่ำ โดยเรียนแบบตัวต่อตัวหรือกลุ่มย่อย ตามระยะเวลาที่นักเรียนต้องการ
3. เกณฑ์การผ่านวัตถุประสงค์ หมายถึง ค่าร้อยละของคะแนนที่ได้ภายหลังการประเมินผลภาคความรู้และภาคปฏิบัติ โดยแบ่งออกเป็น

3.1 เกณฑ์การผ่านวัดอุปประสงค์ร้อยละ 60 หมายถึง ค่าร้อยละของคะแนนที่ได้ภาย หลังการเรียนตามแผนการสอนแบบปกติ จำนวน 9 คาบ โดยกำหนดเกณฑ์ในการผ่านวัดอุปประสงค์ ร้อยละ 60 ขึ้นไป ของวัดอุปประสงค์ทั้งหมด ตามแนวปฏิบัติในการวัดและประเมินผลการเรียน ในจุด ประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแบบ ป.02

3.2 เกณฑ์การผ่านวัดอุปประสงค์ร้อยละ 80 หมายถึง ค่าร้อยละของคะแนนที่ได้ภาย หลังได้รับการสอนซ่อมเสริม 2 รูปแบบ จำนวน 12 คาบ โดยกำหนดเกณฑ์ในการผ่านวัดอุปประสงค์ ร้อยละ 80 ขึ้นไป ของวัดอุปประสงค์ทั้งหมด ตามหลักการเรียนเพื่อรอบรู้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนนาฏศิลป์ในการใช้รูปแบบการสอนซ่อมเสริมกิจกรรม นาฏศิลป์ที่เหมาะสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. เป็นแนวทางในการใช้รูปแบบการสอนซ่อมเสริม สำหรับเนื้อหาวิชาที่มีความสอดคล้อง กับกิจกรรมนาฏศิลป์ หรือเกี่ยวกับทักษะการปฏิบัติในกลุ่มประสบการณ์ และระดับชั้นประถมศึกษา อื่นๆ